

VERBORGEN
MOED

TRICIA GOYER

VERBORGEN MOED

TRICIA GOYER

Roman

Vertaald door Carianne van Holst

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

*De tijd gaat te langzaam voor hen die wachten,
te snel voor hen die bang zijn,
te traag voor hen die treuren,
en is te kort voor hen die blij zijn,
maar voor hen die liefhebben,
is de tijd een eeuwigheid.*

HENRY VAN DYKE

— 1 —

15 oktober 1940

Will Fleming rende door de straat. De zolen van zijn zwarte schoenen kwamen hard neer op de straatstenen, maar het geluid van zijn voetstappen ging verloren in het gehuil van het luchtalarm. De bijtende geur van rook prikte in zijn neusgaten en deed zijn ogen tranen. Hoeveel dagen had het nu al Duitse bommen geregend? Zevenendertig? Achtendertig? De bommenwerpers van de nazi's vielen aan wanneer het donker werd en terroriseerden de nacht. Alleen al tijdens de luchtaanvallen van de voorgaande nachten waren tientallen gasleidingen gesprongen. Hij wilde er niet aan denken hoeveel afgrijselijke nachten ze wellicht nog moesten doorstaan.

Zouden de nazi's de inwoners van Londen dan nooit rust gunnen? Vermoedelijk niet zolang het gehate hakenkruis niet op de woning van de Britse premier wapperde. Maar het geheime bericht dat Will in zijn tas droeg, bracht Groot-Brittannië weer een stapje dichterbij de verzekering dat dat niet gebeuren zou.

Boven zijn hoofd brulden de Duitse bommenwerpers en de lucht om hem heen trilde door het gedreun van het luchtafweergeschut. Links van hem doemde een steegje op. Will sloeg de hoek om en bleef toen abrupt stilstaan. Voor hem bevonden zich de overblijfselen van een flatgebouw dat voor de helft verwoest was door een bom. Daar waar de muren waren weggevaagd, was de gehavende inhoud

van de vertrekken zichtbaar. Hij tuurde naar binnen en kreeg het onwerkelijke gevoel dat hij gekrompen was en naar het verwoeste poppenhuis van een kind staarde. Smeulende bergen puin en steen sneden zijn vluchtweg af. De lucht werd gevuld met het gedreun van nieuwe explosies, gevolgd door het brekende, scheurende geluid van gebouwen die op verschillende plekken in de stad ineensstorten. Will had geen tijd om over de verwoesting na te denken, of om angst te voelen vanwege de nabijheid van de vijand. De papieren die hij bij zich droeg, waren het enige wat ertoe deed.

Achter hem bevonden zich zijn achtervolgers. Voor hem een berg puin. Rechts van hem stond een muur, maar links zag hij een eeuwenoude, boogvormige poort, een ingang, en een lege, overwoekerde binnenplaats. Hij holde eropaf, trok en duwde tegen de gietijzeren poort, maar deze rammelde alleen maar. Op slot.

Hij kon de voetstappen van zijn achtervolgers niet boven het geluid van de brullende motoren van de bommenwerpers horen, maar hij wist dat de twee politieagenten zich al in de steeg moesten bevinden.

Hoewel de poort boven zijn hoofd uitstak, was er een gat van een meter tussen de bovenkant van het zwarte ijzer en de stenen boog. Hij aarzelde geen moment, zwaaide zijn tas over zijn schouder, en greep de bovenkant van de poort beet. Met de neus van zijn ene schoen vond hij een kleine uitsparing in de stenen en hij trok zichzelf omhoog en over het hek heen. Will liet zich op de grond vallen, maar zijn schoudertas bleef ergens achter haken. Hard sloeg hij tegen het smeedijzeren hek aan, waardoor alle lucht uit zijn longen werd geperst.

Vlug haalde hij een mes uit zijn jaszak tevoorschijn. Hij liet het lemmet onder het hengsel glijden en sneed het door, waarna hij op de kinderkopjes neerplofte. Met een snelle beweging pakte hij het doorgesneden hengsel en schoot toen net op tijd opzij om zich achter een stenen pilaar te verbergen. Bij de poort bewoog iets en toen hij zag wat het was, hapte hij naar adem.

‘Wacht!’ riep de ene agent tegen de ander. ‘Hij moet door deze poort zijn gegaan. Er is geen andere mogelijkheid. Volg hem!’

‘Weet je het zeker?’ De andere politieagent probeerde boven het geluid van de sirene uit te komen. ‘Kunnen we deze achtervolging niet beter opgeven? Terugkeren naar de schuilkamer?’

‘En die schoft laten ontsnappen?’

De flauwe straal van een zaklamp scheen van links naar rechts en Will hoorde nog meer gerammel bij de poort. Toen zwaaide de poort piepend open.

Verdraaid. Will klemde zijn tanden opeen. De poort had enkel geklemd, maar zat niet op slot. De twee agenten snelden de binnenplaats op. Vanwege de verduisteringsmaatregelen droegen ze alleen een zaklamp die slechts een straaltje licht gaf, maar ze hielden hun pistolen in de aanslag. Ze keken de andere kant op en zochten achter een grote struik.

‘Je kunt je maar beter meteen overgeven. Ik deins er niet voor terug om te schieten!’ riep de oudere agent.

Ondanks de pijn op zijn borst, hield Will zijn adem in. Hij had slechts één kans om te ontsnappen. Nu. Zonder aarzeling drukte hij zijn tas tegen zijn borst en vloog richting het openstaande hek. Al rennend gaf hij de politieagent die zich het dichtst in zijn buurt bevond een harde duw. De man viel tegen zijn partner aan en beiden vielen ze op de grond. De agenten schreeuwden en Will glipte de poort door. Vastberaden rende hij terug in de richting vanwaar hij gekomen was.

De ingang van het metrostation was niet ver. Als hij de metro kon bereiken, zou hij zich kunnen begeven onder alle andere personen die op de vlucht waren geslagen, in een poging dekking te vinden, en in de menigte kunnen opgaan.

Net voordat hij de hoek omsloeg, klonk er een schot en het volgende moment schoot er een felle pijn door zijn arm. De schouder-tas gleed uit zijn handen en hij voelde zijn jas vochtig worden. Hij keek naar het donkere vocht dat zich over de wol uitbreidde. Hij was

geraakt. Pas toen voelde hij ook de pijn; een schroeiende pijnscheut golfde door zijn arm. Een schreeuw ontsnapte aan zijn lippen. Zijn blik vertroebelde. Wankelend pakte hij de tas en zette zichzelf in beweging. Zijn arm voelde warm, nat, plakkerig en bij elke stap voelde hij een stekende pijn. Hij dwong zichzelf om verder te lopen. Hij moest wel. Het zou een ramp zijn als deze papieren in handen vielen van de Britse politie.

Toen hij de hoek omging, klonk er opnieuw een schot. De kogel vloog langs hem heen. Het gehuil boven zijn hoofd spoorde hem aan om sneller te gaan lopen. Toen Will het trappenhuis van de metro in schoot, klonk er een harde explosie. De grond beefde. Hij voelde een verzengende hitte, en toen werd alles zwart. In de laatste ogenblikken voordat hij het bewustzijn verloor, schoof Will zijn tas onder zich om de geheimen met zijn lichaam te beschermen. Hij had zich nooit kunnen indenken dat hij zou sterven, terwijl hij de naam van een andere man droeg en andermans geheimen bewaarde, en de toekomst van zijn land op het spel stond.

22 februari 1943

Emma Hanson voelde de verwachtingsvolle sfeer die in Danesfield House hing, zoals elke middag het geval was wanneer de inlichtingendienst wachtte op de helden die terugkeerden van hun bombardementen op Duitsland. Net als de ridders in vroegere dagen, arriveerden eerst degenen met het beste strijddros. Dan kwamen de beschadigde vliegtuigen met een spoor van rook achter zich aan of zwalkend door de wolken, als trotste adelaars met gehavende vleugels, door het grijze Engelse luchtruim aangehobbeld. Maar de vliegtuigen die Emma vanbinnen het meest toejuichte, waren de toestellen die meestal pas in het donker weerkeerden. Ze kwamen

sputterend en met nauwelijks functionerende motoren aangevlogen en hadden vaak gewonde bemanningsleden aan boord. Achteraf gaf de bemanning toe dat ze hun terugkeer meer te danken hadden aan gebed dan aan hun bekwaamheid.

Ze drukte haar vingertoppen tegen het koude glas en hield haar adem even in, toen de eerste bommenwerpers als zwarte stipjes aan de horizon verschenen. Ze lachte. *Welkom thuis, jongens.*

Vanuit het raam van hun werkvertrek keek ze uit over het uitgestrekte landgoed dat kortgeleden in beslag was genomen ten behoeve van de oorlogsinspanningen. Het personeel wist ondertussen wel dat ze elke dag zou wachten op de terugkeer van de bommenwerpers. Niemand stelde er vragen over. Velen meenden dat ze haar werk met toewijding verrichtte. Hoe kon ze uitleggen dat haar toewijding evenzeer te maken had met haar overleden broer als met de mannen in die vliegtuigen? Als ze andere keuzes had gemaakt, zou Samuel wellicht nog in leven zijn. Haar moeder had gezegd dat haar ongeduld op een dag haar dood zou betekenen, maar zij was niet degene die omgekomen was.

Met een aanzwellend gekreun kwamen de eerste bommenwerpers dichterbij en daalden af naar de luchtmachtbasis Benson die op vijftieng kilometer afstand lag. In gedachten zag Emma de opluchting op het gezicht van de piloot en de bemanningsleden, zodra ze het bekende landschap in het oog kregen. Zodra ze hun thuisbasis zagen. Maar welke herinneringen droegen ze met zich mee? Welke beelden waren er voor altijd op hun netvlies gebrand?

Toen de vliegeniers een bezoek aan Medmenham hadden gebracht, had ze zich bij haar collega's in de kantine gevoegd om te luisteren naar de verhalen over geweldige overwinningen en angstige ogenblikken die de knappe mannen in uniform hun vertelden. Pas toen ze hen beter in zich opnam, zag Emma de ernstige blik op hun lachende gezichten, die op een trauma wees en ze begreep waar die ernst vandaan kwam. Dagelijks zag ze het verwoeste Duitse landschap op zwart-witfoto's en samengestelde beelden voorbijkomen. De beman-

ningsleden van de bommenwerpers zagen dat alles in kleur en ervoeren wat de foto's niet konden weergeven: de angst die door hun aderen gierde, het gebrul van hun eigen motoren, de achtervolging door vijandige gevechtsvliegtuigen, die hun het gevoel gaf kwetsbaar te zijn, en de explosies van het luchtafweergeschut dat hen om de oren vloog. Hoe had haar broer een dergelijke aanval kunnen doorstaan?

Was Samuel maar teruggekeerd. De laatste oranje zonnestralen verlichtten het landschap en veroorzaakten spookachtige schaduwen. De kale, grijze bomen staken scherp af tegen de lucht. Het grootse landgoed strekte zich verlaten en stil uit. Emma was nog maar enkele maanden geleden gearriveerd en ze had de grote tuin van Danesfield House en het Engelse landschap eromheen nog niet in bloei gezien. Het sombere weer van nu leek toepasselijk. De ijzige wind, de koude regen en het kleurloze landschap kwamen overeen met de stille pijn in Emma's borst.

Het was moeilijk te geloven dat haar jongere broer die haar geplaagd en uitgedaagd had, en tegelijk haar beste vriend was geweest, er niet meer was. In zijn laatste bericht had hij geschreven over de vriendschappen binnen zijn bemanning en geklaagd over de kille, Engelse lucht. Hij had afgesloten met: *Later schrijf ik je meer, Emma.* Maar dat was nooit gebeurd.

Op dat moment was ze in Londen geweest om een opleiding te volgen voor haar werk bij de Fotografische Verkenningseenheid, en de verwoeste stad paste goed bij hoe ze zich gevoeld had. Ze had zich gehaast langs gebouwen die in verschillende staten van verwoesting verkeerden, terwijl andere mooie en onaangetaaste gebouwen een indruk gaven van hoe de stad er had uitgezien voordat de Duitse bommenwerpers hun vernietigende werk hadden verricht. Hoewel ze uiterlijk onaangedaan had geleken, was haar ziel verbrijzeld geweest. *Waarom moest het precies zijn bommenwerper zijn, en niet een van de andere bemanningen en bommenwerpers?*

Met iedere dag die na zijn dood verstreek en elke foto die ze analyseerde, raakte ze er meer van overtuigd dat ze goed op weg was

om de dood van haar broer te wreken. En dat deed ze op de enige manier die ze kende: door Duitse geheimen te achterhalen en deze door te spelen aan de leidinggevendenden die er iets mee konden doen.

Maar dat achtervolgde haar ook. Emma drukte haar vingertoppen tegen haar lippen en dacht na over het spoor van vernietiging dat de bommenwerpers achterlieten. De puinhopen, rookpluimen, het allesverwoestende vuur. Emma had het met haar eigen ogen gezien op de foto's op haar bureau. Van de soldaat aan de frontlinie tot de hoogste generaal wist bijna niemand meer over de oorlog in Europa dan zij. Of over de verwoesting. Over de prijs die ervoor betaald werd. Haar nek deed pijn van de vele uren dat ze zich had gebogen over de foto's die bij haar waren afgeleverd, en ze wreef met haar koude vingers over haar hals, terwijl de bommenwerpers in de verte op het vliegveld landden.

Als kind had ze zich een ander leven voorgesteld. Ze had gedacht dat ze zou trouwen met een man van wie ze hield, in een vuurtoren zou werken en het water van de kust zou observeren om te zien of er iemand in nood was. Maar zo'n leven was tegenwoordig onmogelijk. Zelfs in haar geboortestad Tremont, Maine, was het gevaar van stormen verbleekt, in vergelijking met de angst dat de vijand de oceaan zou oversteken.

Ze kon Samuel nooit terugbrengen, maar Emma zou haar uiterste best doen om te voorkomen dat de broers van andere vrouwen hetzelfde lot ondergingen. En ze was in ieder geval veilig. Hier, in Medmenham, was haar leven niet in gevaar. Het enige gevaar bestond eruit dat ze zich door haar emoties liet afleiden van het uiterst belangrijke werk dat ze hier verrichtte, terwijl het grootste gedeelte van Londen lag te slapen, in afwachting van de volgende lichter bommenwerpers.

— 2 —

Fluitend haalde Berndt Eldwin de bezem met lange vegen over de witte tegels en gaandeweg kwam hij steeds dichterbij de deur van het mortuarium. Daarbinnen lag de man die hij de vorige dag vermoord had, hoewel niemand vermoedde dat er sprake was van moord. En niemand zou hem als de moordenaar aanwijzen. In het leven van elke spion kwam er een moment dat iemand zijn dekmantel moest laten vallen. En om dat te kunnen doen, had Berndt Albert uit de weg moeten ruimen. Er mochten geen losse eindjes zijn nu hij aan zijn volgende missie begon.

Overdag was Berndt Albert Ware geweest, een zwijgzame boekhouder en een spion voor de Duitse *Abwehr*. Niemand, zelfs zijn huisbaas en zijn Duitse contactpersoon niet, vermoedde dat hij het was – en niet een huisgenoot – die 's nachts met een kleine snor en tien kilo lichter het kleine appartement op de eerste verdieping verliet. Albert ging op tijd naar bed, terwijl Berndt 's avonds als schoonmaker in het plaatselijke ziekenhuis werkte. Daar was hij getuige van de brancards met onfortuinlijke burgers en soldaten die werden binnengereden. Hij wist wat men met de doden deed. En hij wist hoe hij een van hen moest worden.

Tijdens een recent bezoek aan Londen had Berndt de dakloze dronkaard ontmoet, vriendschap met hem gesloten en hem onderdak aangeboden in zijn onderkomen in Henley. De man had genoten van het bad en Alberts kleding aangetrokken. Ook had de

dronkaard gesmuld van het vergiftigde eten, zich er niet van bewust dat het zijn laatste maaltijd was.

Toen de man rond bedtijd in Alberts bed lag, hield het hart van de man ermee op. Berndt ging zoals gewoonlijk naar zijn werk, keerde terug naar huis en ging slapen. Hij werd gewekt door een klopp op de deur. Alberts baas was gekomen om te kijken hoe het met hem ging, omdat hij zich de laatste tijd niet goed had gevoeld. Samen gingen ze Alberts kamer binnen. Daar troffen ze de levenloze Albert aan, liggend op zijn buik, zijn gezicht in een kussen gedrukt. Wat erg dat het leven van een goede man zo moest eindigen, zonder vrouw of familie, en met slechts een huisgenoot en een paar collega's die om zijn dood treurden. Berndt had een paar onoprechte tranen weg geveegd om zijn verdriet te tonen.

Morgen zou 'Alberts' lichaam begraven worden en daarna was Berndt vrij om aan zijn volgende missie te beginnen. Hij veegde de vloer in de wetenschap dat het de laatste keer was dat hij dit deed. De laatste dag dat hij zich druk hoefde te maken om Albert.

Om hem heen hing een geur van chemicaliën en dood. Daar had Berndt ook een handje bij geholpen. De afgelopen weken waren er veel gewonde piloten van de Royal Air Force naar het ziekenhuis gebracht en een van de goed herstellende piloten was op mysterieuze wijze in zijn slaap overleden. Berndt lachte zachtjes in zichzelf. Maar het was niet voldoende om hier en daar een piloot uit te schakelen. Hij had zijn tijd afgewacht, en nu was het moment gekomen om toe te slaan. Hij had zijn zinnen gezet op Danesfield House.

Zacht neuriënd maakte Berndt de rest van de gang schoon, veegde het stof bij elkaar en gooide het weg, en ruimde toen de bezem op. Zijn hand trilde licht toen hij hem in zijn zak stak om de sleutel te pakken.

Hij opende de deur naar het mortuarium, zoals hij de afgelopen drie jaar vaker gedaan had. Net als altijd maakte hij de ruimte op efficiënte wijze aan kant en veegde de verzorgingstafel met grote vegen schoon. Op een andere tafel lagen botzagen, balsemvloeistof en

instrumenten die voor onderzoeken gebruikt werden. Door de jaren heen had hij zichzelf verlaagd tot de positie van een manusje-van-alles, maar al die tijd had hij geweten dat het perfecte moment zou aanbreken. Hij verwijderde het bloed van de tafels, vloeren en muren, in de wetenschap dat zijn handelen binnenkort het bloed van duizenden van zijn landgenoten zou redden.

Nu hij het mortuarium voor de laatste keer schoonmaakte, liep Berndt naar de tafel waarop het lichaam lag. Hij tilde het laken op en bestudeerde het gezicht van de dode. Als Alberts baas goed had gekeken, had hij gezien dat deze man niet zijn boekhouder was. Maar zoals Berndt had verwacht, had de man helemaal niet goed gekeken. Zelfs toen Albert nog leefde, was hij al nauwelijks de moeite waard om naar te kijken. Dus wie zou hem willen bekijken nu hij dood was?

Berndt liet het laken weer zakken en fluisterde een korte afscheidsgroet tegen de man die morgen in een eenvoudige, houten kist zou worden begraven. Hoelang zou het duren voordat de Britse inlichtingendienst erachter kwam dat de spion die ze al zo lang in de gaten hielden, overleden was? Ze waren niet op de hoogte van het bestaan van Berndt Eldwin, wat precies zijn bedoeling was. Ook wisten ze niet van zijn plannen om de luchtmacht van de geallieerden de grond in te boren, tot eer van zijn vaderland.

Als spion had Albert altijd trouw de aantallen vliegtuigen en piloten, het aantal arbeiders in de ondergrondse machinefabrieken en lijsten met geproduceerde vliegtuigonderdelen aan de Führer gerapporteerd. Maar Berndt had zich lang geleden al gerealiseerd dat lijsten nooit een einde zouden maken aan de oorlog.

En zelfs als de bommen het vliegveld op het juiste moment troffen, zouden de efficiënte Engelsen ervoor zorgen dat alles binnen de kortste keren weer in gebruik zou zijn. Hadden de bombardementen op Londen tijdens de Blitz dat niet bewezen? Berndt had besloten dat hij zich op het brein zou richten, in plaats van op een enkel lichaamsdeel, want toen hij vliegtuigen had geteld, had Berndt

ook opgemerkt dat er een heel aantal auto's met diplomaten achter het stuur richting Danesfield House reed, dat in het nabijgelegen dorp Medmenham lag. Toen hij twee piloten had horen praten over vrouwen die foto's analyseerden op een groot landgoed, dat iets verderop lag, was het kwartje bij Berndt gevallen. Er vlogen niet alleen bommenwerpers vanaf de luchtmachtbasis Benson, maar ook onbewapende Spitfires. Fotografische verkenningsvliegtuigen. Ongetwijfeld maakten ze foto's van Duitsland – zijn vaderland. Als hij het brein vernietigde, zouden de bommenwerpers niet weten waar ze hun bommen moesten laten vallen. Zijn vaderland zou de tijd en inspanningen die ze nu aan verdediging besteedden, kunnen gebruiken om het eiland dat het verdiende om de nederlaag te lijden een kopje kleiner te maken.

Vandaag was hij voor het laatst in het ziekenhuis. Morgen zou hij een nieuwe rol aannemen. En het feit dat een knappe vrouw hem dichterbij zijn doel zou brengen, was een bijkomend voordeel van zijn nieuwe missie.

UITGEVERIJ DE PAREL

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Is hun liefde sterk genoeg om alle geheimen te overwinnen?

De Amerikaanse Emma Hanson vertrekt naar Engeland om te studeren aan de universiteit van Oxford, maar als de Tweede Wereldoorlog in volle hevigheid woedt, sluit ze zich aan bij de WAAF, de vrouwenafdeling van de Engelse luchtmacht. Als medewerkster van de strikt geheime Fotografische Verkenningseenheid wordt ze gestationeerd op het mooie en historische Danesfield House in West-Londen.

Engelsman Will Fleming is een knappe, jonge kunstenaar die door de Britse overheid is belast met de taak om het veranderende landschap op doek vast te leggen. Zijn pad kruist dat van Emma als zijn ware missie – nazi-spionnen opsporen – hem leidt naar Danesfield House, het doelwit van een duister complot.

Ondanks dat geen van beiden de ware aard van hun opdracht kan onthullen, raken Emma en Will bevriend, maar het duurt niet lang of alle geheimen en het toenemende gevaar dreigen hen uiteen te drijven. Kan Will Danesfield House – en Emma – redden, voordat het te laat is en hij haar voorgoed kwijt is?

TRICIA GOYER is de auteur van meer dan zestig boeken en geniet vooral bekendheid door haar romans over de Tweede Wereldoorlog, zoals *Gewaagde ontsnapping*. Dat vertelt het verhaal van een moedige vrouw die net voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog haar comfortabele leven in Londen opoffert om te helpen met de kindertransporten in Tsjecho-Slowakije.

de Parel

ISBN 978-94-93208-16-2

9 789493 208162